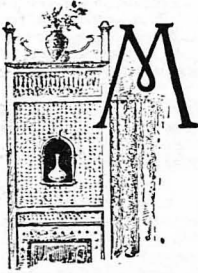

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Η ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

ΜΕΡΙΚΙ έπιστρέφουν ότι τό ν' άπαρχαλειται κινέας διαρκώς, προπαγασκονίζοντας τό μέλλον, εις βίβω, του παρόντος—το θυσιαζει, δηλαδή, τη σημερινή πραγματικότητα. γα μά μιλλωνικη β. μ. β. ο. η. η. — εινε καθωρη, ι. α. ταιολογία. Και από της άποψώς των, δίν έχουν άδικο. Σεχών όμως, ότι, κάποτε, αυτή ή προτομοσία, νά πομμε, της ιδιότητος, ειπε, κ' αυ ή έπίσης, ένας τρόπος ευτυχίας—και ότι ή μονή ίσως θετική χαρά, σ' αυτό τον κυριο, εινε άκαμψός, ή προσδοκία της.

Κ' ό Άλέκος—δυνας τό τό ξαίρει, φουκά — άλεκος—στην τελευταία αυτή κατηγορία των ανθρώπων, που ζουν με την έλπιδα της έπαύριου, κ' αυτή ή

εναζόληση τους φτάνει για να ζουν ευτυχισμένοι.

Είχε οχημαίσει, με τις οικονομίες του, μία—μικρή περιουσία, που ήλπιζε πάντα να τη μεγάλώσει. Και όμως έξυκολούθησε να μην έπωφελείται των πλεονεκτημάτων, που του πρόσφερε ή νέα του κατάσταση. Έξακολούθησε να ζει περιωρισμένα, και να μη χιούσει άπ' όλα τά μπορούσα να χεί, άν ενοκίετο διαφορετικά. Είχε σκοπό να φτάσει πρώτα τό κεφάλαιό του, ως ένα ώρισμένο στρόγγυλο ποσό, και τότε μόνο να δοθεί, ελεύθερος, σ' όλες τις απολαύσεις της ζωής, χωρίς να λογαριάζει πορροπεία. Ένεσται ήτι, δλ' αυτά, δέν ήταν παρά ένα λεπτό πρόγραμμα, για να ζει μ' αυτή την προσδοκία. Τού έφτανε αυτή ή προσδοκία. Κ' άν κανέναν αποφασίσει ποτέ, να του φανερώσει την αλήθεια, και να του πει πως ή μεγάλη αυτή μφρα δέν θάρροταν ποτέ, θά τον έκανε πολύ δυστυχισμένο.

Κ' ό καίμενος, ό Άλέκος ήταν τόσο καλός, τόσο καλός—τό ο πονετικός για όλους και για όλα—που κανένας δέ θά λάβαινε τό θαρρος, δέ θά ειχε τη φριχτή αυτή κακία, να του καταστρέψει τ' όνειρό του.

Τά ειχε στερεωθεί σχεδον όλα. Ήλπιζε πάντα να προλάβει να κερδίσει όλα όσα ειχε χάσει εν τω μεταξύ μόλις πετύχαινε έκεινο του ποδοβύε. Ήταν ένας σπάταλος του μέλλοντος—πο για να μπορέσει να τό κατορθώσει εις έσπετε να ζήσει σά φιλάργουτος... Κ' αυτό μοιάζει πολύ με την ιστορία κάποιου α. λουμου, που ειχε τη μαγία να κάνει μία μεγάλη συλλογή από εικόνες. Κ' άπόρα, ε διαρκώς λεπνά μετα που σά τοποθετούσε τις εικόνες. Εικόνα δέν άγόμιζε τιμύ του. Ό σκοπός του όμως ήταν οι εικόνες.

Ένα βράδυ, που ό Άλέκος ήταν μελαγχολικός, ηρθε τό τραίνο και κατέβηκε σ' ό Φάληρο.

Ήταν Σεπτέμβριος, ένας μήνας έξαιρετικά γλυκός, που διατηρούσε κομμά όλη τη ζέστα του κλοκαριού, αλλά με κίπονο τόνο: μακροθερμής, με κάποιες έλαφροειδείς φροσίδες, σάν ένα προμήνυμα δειλό του φθινοπώρου.

Είχε προχωρήσει μακριά, και κάθισε μονάχος σ' ένα βράχο. Ή θάλασσα ήταν ήσυχη και μεσ' στην ήσυχία της νύχτας, έρχόταν, ως τ' αυτιά του, ό μακρινός ήχος κάποιας μουσικής. Το νερό την έφανε κοτά του.

Ένα φεγγάρι στρόγγυλο και καθαρό, άνεβαινε στον ούρανό, και φωτίει λαμπρά την ήσυχία.

Ήταν καθιβεμένος πολλή ώρα, με τά μάτια βυθισμένα σ' ό διάστημα, και κινιόταν τά σμήματα των άστρων, ανεποληντας πράματα καιιά κ' άπο ιδιοσησία—πράματα που δέν ειχε ποτε να του συμβούν, και που τά ζούε με τη φαντασία.

Μία βάρκα έσκαζε σιωπλά τη θάλασσα. Όλα ειχαν τό χρώμα του όνιρου—του όνειρου και της νοσταλγίας. Όλα έδειχναν πως κάτι έμελε να γίνει, πολυ αλλιώτικο άπ' ό συνηθισμενα, κάποια μεγάλη και ώρατα περιπέτεια, που δέν την ειχε δοκιμάσει σ' ή ζωή του.

Και ή περιπέτεια ήθε προύγματι όπως όλα τά πράματα που μάς προαναγγέλλονται με τόσο σ' βαρη έπιστημότητα. Δέν ήθε άμ' εως, όπως τό περίμενε, αλλά σέ λιγνή ώρα.

Ήρθε ήσυχια κ' άλλά, ίσως πάρα πολυ ροιαντική, αλλά τελειοπάντων, έφτασε σ' ήν ώρα της.

Είχε καθίσει άρχετα εκεί. Έπίστα, καμμά φωνή, καμμά άνησυχία δέν ήρθε να ταράξει τό μοναχικό του ρεββακό, εκτός

άπό τη μακρινή τη μουσική, που εξακολουθούσε να συνοδεύει με τό λικιστικο ρυθμό της, τον άιαλο, τό βελουδένιο φλιφιόμα του γαλιανου νερού, καθώς έρχονταν κ' έγινε το βράχο. Και πιο πολύ, ξεχώριζε ό ήχος του βιολιού, με τις λιπμενες του τις νότες, τις γεμάτες ποτε κ' ήδω άεία.

Σ' ά τε εστια, μεν' υμνισμένος από μία άλλόκοτη στοργή σηκώθηκε να φύγει. Δίλωσε τό μαντήλι, που ειχε άλλώσει σ' ό βράχο, για να μη λειωθεί, κ' έρωξε με μία στεγνή ματά τριγύρω, σά να ήθε να πάρει μαζί του, όλη εκεί ή τη φαντασμογία.

Και τρώβηξε κατά τη σ' τσησ του τρομ, με βήματα άργά, μη θέλοντας άκομα να γο ίσει, με την καρδιά γεμάτη νοσταλγία. Είχε, άλλωστε, άκωρα άρκετο περιθώριο ώρας για ν' άνέβει σ' ήν Αθήνα.

Έχομε μία βολια, μπροστά σ' ά κεντρα, άγορασε ταίάρα, γι' όσος ήταν εκείνη τη στιγμή άναποφασιστος, πήγε και κάθισε σ' ένα μαγαζι, να πιει ένα ποτήρι πηρα.

Δίπα του καθόταν μία παρέυ, που δέν την πρόσεξε άμ' εως. Σέ λίγο, όμως, μία δρισερή και καθαρή φωνή τρώβηξε την προσοχή του. Γύρισε και κο τ' ε.

Είπε μία ταχιά κυρία ήλιωμένη, που θά ύπέφερε από τά μάτια της; επειδή φορούσε μαύρα γυαλιά. Δίπλα της ήταν μία κοπέλλα, με ός φόρεμα, δίχως κατέλλο. Αυτό-τορις κυρία άκόμα, άλλη μία κυρία, κ' ένας μικρούλης δόκιμος του ναυτικού, με την κομψή του κατάσταση στολή. Ή κυρία και έλεγε, κ' οι άλλοι γελούσαν. Η κοπέλλα μ' ο με τά ός, δέ γελούσε. Αιτή ήταν υφιστάμενη, με τά μάτια προς τη θάλασσα, κ' έδειχνε σάν κάτι να περίμενε.

Έπειτα σηκώθηκε, και πήγε προς την είσοδο ενός ξενοδοχείου. Κι' ός περνούσε δίπλα του, τά μάτια τους άπατηθήκανε τυχοία.

Εχε μάτια μαύρα, συμπαθητικά. και τό πρόσωπό της ήταν έξαιρετικά άδύνατο. Αυτό όμως δέν την έμπόδιζε να εινε έξαιρετικά χαρι όμηνή.

Είχε στην περπατησιά της κάτι τό άθόρνο, κάτι τό μελαγχολικό σ' σ' σ' και ντροπαλό.

Τού φίνικε σά να του χαμογέλασε—άλλά ειπε πως μπορεί και ν' ά αιτήθηκε.

Έμεινε με τά μάτια χαρφουμένα σ' ήν πόρτα που ειχε μετεί.

Σ' αυτό τό άναμεταξύ, οι άλλοι εξακολουθούσαν να γελούν. Κάποιος άλλος κύριος, με φωνή άστεία π' ασοου, έλ' ε τώρα τά δικά του. Φαινοταν σά να πείραζε την κυρία που ειχε πει τ' άστεία, κ' έκινη έκανε πως τάχα θυμονε. Ή παρεια κυρία δέ μ' ούσε, ή, ν' άν μ' ούσε, ήταν έτσι καθισμένος, που δέν την άκούε.

Σέ λίγο εκείνη βγίκε πάλι άπ' τό ξενοδοχείο. Φαίνεται να ήταν κόρη της κυρίας με τά μαγα για ν' α, και να παρθεύσαν εκεί. Ό κύριος δόκιμος έμ' ούσε γι' άδερφός της.

Τους ειπε κάτι, και καθισε και πάλι σ' ήν καρέκλα της.

Τότε τον ένακοίταξε.

Ό Άλέκος ένωσε μία παρ' ήν ευγκίνηση. Δέ μπορούσε να τ' αβήξει τά μάτια από πάνω της.

Γύρω, γύριον θόρυβος μεγάλος. Τ' αυτοκίνητα και τά λεαφορεία περ' ούσαν και χαλούσαν τον κό μο. Ή μουσική ειχε έναχοίσει, πολυ κομμά αυτή τη φουρά, σ' ότο διαπλόνο τό μαγαζι.

Ήιε μία δεύτερη μ' ούρα.

Σέ λίγο, τό ποτιό του έδοσε ένα σιγανό κέφι, μαζί με την άναγκη κάποιος σ' νιερ φιάς.

Συμφικία, κάποιος ήθε από πίσω, και τουκλεισε τά μάτια με τά χ' ρια.

Ήταν ένας φίλος του, που ειχε κίποσον καιρό να δει.

—Τι υελεί, έδώ π' α; Πώς έγ' νε αυτό τό θαύμα, να κατεβεις σ' ό Φάληρο; Έλα θε μου!

Ό φίλος του ήξει με τις συνήθειές του. Τού έξήγησε τό λόγο της μακρής εκείνης «ταξίας». Και κάθισαν μαζί.

Άρπον ειπαν άρκετά, ό φίλος πρόσειε τις ματιές που έφριχνε σ' ή διπλανή παρεια.

Τού λέει ποτε σιγανά σ' τ' αυτί:

—Και πολυ κοινά σ' αυτί κ' ε. Τ' ειν' σ' αυτί; Δέ σ' άναγκοίρω!

Ό Άλέκος αισθάνθηκε την άναγκη να έξυ μοκοήθει.

—Μ' άρέσει, τού λέει.

Ό άλλος έσκασε σ' ά ν' α.

—Φρόνιμη, Άλέκο. Ρίξε τά δίχτυα σου άλλου, και δέν κ' αλλά...

Ό Άλέκος θέλησε να διαμαρτυρηθεί.

Ό άλλος έξακολούθησε:

—Βρέ κοινέ, άκου τι σοσ λέω. Αιτή έχει πολλους παρόδες. Εινε από την Αίγυπτο. Κ' έπ' πλέον άγαπάει κάποιον άλλον...

Και τό διηγήθηκε την ιστορία της. Αιτή ή κοπέλλα, που ήταν άνηψια, και όχι κόρη, της κυρίας με τά μαύρα τά γυα-

Γονάτισε και κύταξε μίσα...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΟΔΟΙΠΟΣ

Του Γεωργ. Σμυρ

λιά, είχε αγαπήσει κάποιον νεαρό, στην 'Αλεξάνδρεια. Αυτός ό νέος

Αυτά όλα τα ήμιασε επειδή έβρισε και κείνος στο ίδιο ξενοδο-

Ένω μιλούσε, ή διπλανή παρέα σηκώθηκε. Είπαν καληνύχτα

Έπειτ' άπό τό λίγο, ό φίλος του τόν άφησε. Έβρισε μόνος. Ή-

Ένωθε πός είχε περάσει δίπλα σε μία τραγωδία, σε μία μεγά-

μίζε με μία μεγάλη τριφυράδα την καρδιά, τόσο, που

Έμειν' εκεί, δέν ξαίρω πόσες ώρες. Ή κίνηση άραιώ-

Έμειν' εκεί, ύπνωτισμένος και λησμονημένος, ως

Σηκώθηκε τότε κι' άρχισε να περπατάει στους βρά-

Μακριά, μέσ' στο γαλάζιο φόντο της άχνής βραδιάς, στά βαθιά,

Είχε χάσει την αισθητή του χρόνου.

Μερικά αυτοκίνητα περνούσαν άκόμα, γυρίζοντας άπ' τή Γλυ-

Τ' άστρο ήταν χαμένα, τόρα, μέσ' στο φως του φεγγαριού. Μό-

Επαφινι, αίσθάνθηκε την έπιθυμία να φύγει. Είχε ζήσει πολ' ύψι-

Πήρε τό τελευταίο λεωφορείο, κι' ανέβηκε.

Όταν έφτασε στο σπίτι του, προσπάθησε να θυμηθεί αυτά που

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι, με τά μάτια καρφωμένα στο ταβάνι,

Είχε ζήσει μία βραδιά έντυχημένη—πό καλά, έναν αιώνα έν-

Είχε πάσει, δίχως να τό θέλει, μία προκαταβολή άπ' τή μελλοντι-

Και γι' αυτό τό λόγο, ή αλήθ, που πρόβα-

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Σέρω άπ' τ' άπάτητα βουβά βαρεία τά βήματά μου.

Πόσο ψυχρό του ήλιού είνε δώ κι' ή φωτοδότη άγτίφα !...

Πού νάσαι, ό Χώρα μου άπιστή κι' ό Χώρα όνειρομένη ;

Θέλω τή Χώρα που' ε' αυτήν γυρνάν τά όνειράτά μου,

Όδείο πάντα τσιπητός, θλιμμένη είνε ή ψυχή μου,

Έσέλιε... Κι' άκούω μονότονα που' στάζουν τά νερά.

Πενθεί βαρεί ή άτμόσφαιρα και τά πουλάκια σιαρίζει...

Θολώνει ή λάσπη τά νερά τής βρύσης με χαρά,

Μειάζει ριγνό τό όρίζοντας άπέραντο π' όχώρο.

Κάτιο ακυλί στον τοίχο έχει, περιήλπο άχλόθυμα

Μέταφρ. Δημ. Ν. Τσελένη

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΙΣΠΑΧΑΝ

ΤΟΥ LECONTE DE LISLE

Μέσα στη γλόϊνη άγκαλιά, τά ρόδα του' Ισπαχάν

Κοράλι είνε τά χείλη σου, κι' ή μάχη σου λολιά

Όλα Λεϊλά !, άπ' τήν στιγμή π' όλα σου τά φιλιά

Ό, πός προσέμω να δεχτώ μ' ελάνοιχη άγκαλιά

Τά χάρδια σου που' έφηναν με τ' άλαφριά φτερά τους

Και τό πουλί που' έκάθονταν στη γλόϊη μαλακά,

Ό, πός προσέμω να δεχτώ μ' ελάνοιχη άγκαλιά

Τά χάρδια σου που' έφηναν με τ' άλαφριά φτερά τους

Όταν έφτασε στο σπίτι του, προσπάθησε να θυμηθεί αυτά που

Μέταφρ. Στ. Κρ.

